

GEST · HUMOR · LLENGUATGE

TRICICLE!

GEST · HUMOR · LLENGUATGE

TRICICLE

Sumari

Una trajectòria 1979-2020

Boom de longevitat 18
Juli Capella

El somriure compartit 26
Juan A. Ríos Carratalá

Tricicle, el crit del silenci 34
Justo Barranco

On hi hagi Tricicle, no calen paraules 36
Marta Cervera

Confabulats per fer riure 38
Santiago Fondevila

Humor profundament seriós 40
Rosana Torres

Univers còmic 42
Diagrama dels principals noms
del món humorístic

Les persones darrere els personatges

Joan Gràcia Oliver 46
Biografia i qüestionari Proust

Paco Mir Maluquer 50
Biografia i qüestionari Proust

Carles Sans Padrós 54
Biografia i qüestionari Proust

Decàleg Tricicle 58

Les obres teatrals

Manicomí 1982	62
Exit 1984	70
Slastic 1986	78
Terrífic 1991	86
Entretres 1996	94
Tricicle 20 1999	102
Sit 2002.	110
Garrick 2007	120
Bits 2012	128
Hits 2016	136

Tricicle en pantalla

Un, dos, tres... 1983	148
Tres Estrelles 1987-1989	150
Xooof! 1994.	152
Dinamita 2000-2002	154
Palace 1995.	156
Cerimònia de clausura dels Jocs Olímpics de Barcelona 92	158

Altres produccions i espectacles

Llista de totes les produccions de Tricicle . .	162
---	-----

Cronologia

Principals fites del teatre català i trajectòria de Tricicle del 1979 al 2021 . . .	168
--	-----

Què han dit de Tricicle

Testimoni de personalitats sobre l'obra de Tricicle: Bigas Luna, Miguel Bosé, Andreu Buenafuente, Pablo Carbonell, Comediants, José Corbacho, José Coronado, Dagoll Dagom, Gran Wyoming...	184
--	-----

Noms i xifres	192
--------------------------------	-----

Crèdits	198
--------------------------	-----

PARÍS. 1993

BARCELONA. 2018

CHICAGO. 1986

VALÈNCIA. 1985

MADRID. 1983

MUNIC. 1999

BUENOS AIRES. 2007

VALÈNCIA. 1987

PARÍS. 2004

BARCELONA. 1999

BARCELONA. 1982

NOVA YORK. 1997

MADRID. 1988

Una trajectòria 1979-2020

SARAJEVO. 1996

MUNICH. 1999

BARCELONA. 1982

MADRID. 2013

Boom de longevitat

Juli Capella

Comissari de l'exposició «Tricycle Clic: gest, humor, llenguatge»

«Fer riure no és un art; és una ciència. Els humoristes escriuen les seves millors obres quan ja no són joves, quan la ponderació substitueix l'ímpetu.»

Pitigrilli

Han dit tantes coses sense dir res! Tricycle representa un dels fenòmens més singulars del teatre català contemporani. Han triomfat arreu d'Espanya i també internacionalment sense dir ni piu. Encara que ells mateixos admeten que una paraula a temps estalvia una pila de gestos. S'han dedicat a fer riure sense ofendre a ningú, cosa que té més mèrit que no sembla. I han repartit felicitat amb només uns gestos, sempre a mig camí entre la ximpleria i la genialitat. Molt més difícil que fer plorar. Són uns mags de l'humor.

Van fundar el grup el 1979, i el 2016 van decidir crear un espectacle recopilatori dels seus èxits, *Hits*, ja amb la intenció d'agafar-se unes «vacances indefinides». En van dir retirada lenta i tranquil·la. Ho volien deixar en complir quaranta anys de feina pertinaç. Però el comiat es va truncar quan el març del 2020, a causa de la pandèmia, van haver de suspendre les seves últimes funcions programades al Teatre Coliseum de Barcelona. Preparaven una funció final extraordinària que havia d'aplegar cèlebres amics de l'espectacle. Un adeu de traca i mocador. El comiat de Tricycle es va posposar *sine die*. Una llàstima, però, d'altra banda, una esperança per a tots els qui pensem que encara els queda un serrell pendent: la possibilitat de poder tornar a veure junts a l'escenari en

Paco, en Joan i en Carles. Ells volien *finire in bellezza*, però de moment no ha pogut ser. Estarem a l'expectativa.

El meu món no és el teatre, sinó l'arquitectura i el disseny; per tant, va ser una mica agosarat acceptar el repte d'organitzar una retrospectiva sobre Tricycle al Palau Robert de Barcelona. Em va atreure la possibilitat de deixar de banda les exposicions d'edificis, cadires o cartells, i endinsar-me en el sempre seductor món de l'espectacle. Vaig pensar que seria divertit, encara més quan l'objecte de la mostra era indagar sobre uns genis de l'humor. I així ha estat. Visionar una vegada i una altra les seves obres teatrals i sèries de televisió ha estat un regal. Una aclaparadora tasca recompensada amb allò que és més preuat: la benèfica rialla.

Com la majoria dels joves, jo també vaig intentar fer teatre. Fins i tot vam arribar a crear un grup, Krápula. Allà em sentia en el meu hàbitat, assajos amb els col·legues en un tuguri, noies boniques, i diversos friquis i bohemis. Sí, el teatre és un imant de gent rara i encantadora. Però un dia els companys em van convidar amablement a abandonar el grup. Molts hem viscut aquesta experiència, pensar que actuar és fàcil i provar-ho. Intentar-ho amb il·lusió i obstinació, però descobrir –o que et facin descobrir– que no tens talent per dedicar-t'hi. A principis dels anys vuitanta, l'efervescència teatral catalana era màxima, i crec que la generació del moment en va saber gaudir com a teràpia i com a expressió cultural alliberadora.

En qualsevol cas, aquí va començar el meu contacte amb Tricycle sense saber-ho. El director de Krápula ens portava a antres com Angelot, Cúpula Venus o el Llantiol; hi anàvem per copiar. Al Llantiol, el moment sublim era quan el mestre de cerimònies, Joan Gimeno, amb la cara tota pintada, s'acostava a la teva taula a improvisar. Doncs bé, en aquest mateix antre despuntava un trio que va aconseguir que el mim passés de fer-nos basarda a semblar la cosa més moderna i experimental. El que va venir a partir d'aleshores s'explica en aquest llibre. Tenim el testimoni del mateix Tricycle comentant les seves obres, i d'experts teatrals i crítics. És la història d'un èxit fulgurant i d'un increïble esforç per mantenir-se sempre a la cúspide de l'excel·lència. Com més fàcil sembla el que han fet, descobreixes com ha estat de costosa la seva carrera. A Mariscal li van retreure una vegada que volgués cobrar una barbaritat per un dibuix que havia fet en tot just dos minuts. Va respondre que feia quaranta anys que el preparava. Un gag del Tricycle sembla molt fàcil quan el veus, però executar-lo suposa una inversió tremenda, milers de ganyotes i gestos que afinen fins al mil·límetre la seva sincronia. Es percep i se'n gaudeix en un instant, però ha costat dècades d'assaig. Més de quaranta anys de neurones i suor.

En aquest llibre ens hem centrat en les obres de teatre creades i interpretades per Tricycle, on ells han estat responsables absoluts del producte. Però, a més, Joan Gràcia, Paco Mir i Carles Sans, junts o per separat, han desenvolupat en paral·lel una immensa tasca creativa, en l'àmbit teatral mateix, en les sèries televisives o en el cinema, i han col·laborat amb un extens i selecte elenc de professionals. A més, han comptat amb un equip propi molt fidel, on destaca la feina de Pili Mir, germana d'en Paco, que sens dubte podem considerar la «quarta» component del grup. Amb un trípode n'hi ha prou per aguantar-se en equilibri, però és inestable, i el quart suport és el que dona força i estabilitat al conjunt.

Deixant de banda la importància fonamental del guió i la interpretació en els seus espectacles, voldria destacar el substancial suport que Tricycle ha tingut en el disseny. Com els ha ajudat en el seu triomf professional. Encara que

ells podrien sortir despullats enmig d'una plaça buida i, igualment, fer-nos riure. Tanmateix, en les seves obres s'han envoltat de complements que han ajudat a potenciar l'humor dels esquetxos.

Com neix una obra

El més intrigant de l'obra d'un artista és conèixer-ne el procés de creació. A tots ens fascina saber com elabora les seves obres. Mirar d'esbrinar les influències, l'origen i el naixement d'un quadre, una cançó, una pel·lícula, una obra de teatre o d'arquitectura és sens dubte apassionant. Aparentment, crear un espectacle teatral no té res a veure amb les altres arts, però podem observar un cert paral·lisme entre totes les activitats creatives. Implica tenir un projecte. És a dir, prefigurar una cosa que després materialitzaràs. Un espectacle de Tricycle inclou les fases següents: trobar un tema general, crear una estructura, anar desenvolupant els diversos esquetxos. Paral·lèlament, anar pensant quina serà l'escenografia, el vestuari i l'attrezzo corresponent. També cal decidir la il·luminació i quina música acompanyarà cada part. I, finalment, la campanya gràfica per promocionar l'espectacle. Vist d'aquesta manera, és un esforç considerable de projectes coordinats i confluents amb la finalitat d'erigir l'obra. Un mot ben curiós, *obra*, que al seu torn pot ser aplicat a gairebé totes les arts. Fer un edifici o una cadira també requereix, per ordre, una idea, un disseny conceptual, i alhora es desenvolupa a partir d'una estructura, a la qual s'afegeix un altre seguit de tasques, que han d'estar acuradament coordinades per aconseguir el resultat previst.

L'obra teatral és sempre viva, cal sortir a representar-la, cada funció no és mai la mateixa. Com el músic que ha de tornar a interpretar una vegada i una altra el seu repertori, com el cuiner que ha de repetir el seu menú dia rere dia. A diferència d'un llibre, un quadre o un edifici, que n'hi ha prou de crear-los una vegada.

Projectar un nou espectacle

Han acabat els bolos de l'última obra. Han descansat tot l'estiu i ara s'han de trobar per bastir el nou espectacle. Respiren una certa inquietud. No repetir-se, no copiar, aconseguir superar-se. Es tanquen tots tres sols en un teatre que els han deixat per assajar. Comencen a rumiar i discuteixen sobre quina temàtica general els pot inspirar. Ja tenen alguna idea que els ronda pel cap, fan llistes, anoten temes en una pissarra, es discuteixen... Quan es posen d'acord, el primer gran repte ja s'ha superat. Però llavors toca muntar la bastida, una estructura que faciliti anar encaixant els compartiments, els diferents esquetxos. Cada un dels membres va aportant idees, fan assajos, es critiquen. Fan el seu joc, dos contra un, un de sol, tots tres d'acord, abandonament de l'intent. A més, es va imposant un estil. Una manera de fer peculiar i única que és la seva rúbrica. Certament es pot dir que han creat un estil Tricycle. Prenen més notes, a cada esquetx hi van introduint més gags. Fins a aconseguir una concatenació òptima. Buscant amb afany batre el rècord de rialles per minut. Amb tot, s'han anat imaginant una escenografia, un tipus de vestuari i l'attrezzo pertinent. Els assajos aniran afinant l'obra, i fins i tot les primeres funcions amb públic –únicament joves, que riuen només si volen– serviran per rectificar o eliminar algun esquetx.

Només cal veure la llibreta d'anotacions i dibuixos de Paco Mir, excel·lent dibuixant, per entendre que el procés creatiu és similar al d'un projecte de disseny.

Disseny a les obres

El primer espectacle de Tricycle, *Manicomic*, va ser tota una declaració de principis. I la seva escenografia, el buit. Era un recull d'esquetxos variats que havien anat elaborant i, per tant, no tenia sentit que quedés unificat amb un decorat. A més, no tenien ni cinc. Per tant, es va basar en el clàssic fons negre, que ho aguanta tot. Com a attrezzo, una pissarra amb els títols, per informar l'espectador que estaven canviant de tema i una simple banqueta de les golfes. Però com a mínim ja no

portaven malles negres ni la cara pintada de blanc. No calia, el seu talent aflorava. El tema començava a agafar color.

En el segon espectacle, el canvi és radical. S'hi percep l'eufòria iniciàtica del moment. Han decidit cruspir-se el món i volen omplir l'escenari. Som a la sala d'embarcament d'un aeroport, i dins de la cabina d'un avió. És una escenografia molt realista, acollidora i que omple l'embocadura del teatre. El passadís translúcid i la possibilitat de sortir pel sostre de l'avió donen profunditat i força a l'espectacle. Per a això han comptat amb Antoni Roselló –autor del peculiar quiosc de l'ONCE– i Dino Ibáñez. *Exit* és tot un èxit, efectivament, i el descobriment de la fórmula d'or per anar consolidant un llenguatge propi.

Per al tercer espectacle, *Slastic*, dedicat monogràficament a l'esport –som a la Barcelona preolímpica–, Tricycle s'aventura amb un experiment: fer una escenografia inflable, que encarreguen a l'especialista Quim Guixà. Així es podrà transportar de manera econòmica i se n'agilitzarà el muntatge i desmuntatge. Cada vegada tenen més bolos programats. Però de cop i volta l'invent no va funcionar, i es va haver d'improvisar simplificant el decorat. Possiblement, l'obra hi va sortir guanyant, una elegant i austera trama horitzontal de taulons de fusta, que recordava vagament els gimnasos. La concentració del públic en la gestualitat esportiva dels tres actors era clau, i aquí sobrava la resta. Arribada a la meta batent el rècord d'aplaudiments.

Després de l'auster *Slastic* va arribar *Terrrific*, i aquí van decidir tirar la casa «del terror» per la finestra. L'encàrrec va recaure en Isidre Prunés i Montse Amenós, prestigiosa parella d'escenògrafs i figurinistes. El resultat va ser atractiu i imponent, però no va acabar d'encaixar amb l'espectacle. Per les seves dimensions, els actors quedaven petits, el sistema d'obertura i tancament de portes era una llosa per a l'agilitat que requeria l'obra. La complexitat de la proposta no ajudava a fer-ne gira. Tricycle, que acostumava a portar la seva escenografia en una furgoneta, va passar a necessitar un camió tràiler. Però va ser un altre gran èxit de públic i van demostrar que la por pot fer riure.

Entretres és una de les obres preferides del grup, on tot encaixa com un trencaclosques: guió, escenografia, ritme. *Entretres* reproduïa un apartament de tres solters, a primera vista sense substància, però amb sorpreses, una finestra a l'exterior i una nevera màgica. Va ser dissenyat per Dino Ibáñez, que havia treballat per a Els Joglars i La Cubana, i més tard va ser director tècnic del Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya, al Teatre Romea. Els de Tricycle sempre van agrair a aquest escenògraf que els preguntés què volien abans de posar-se a dissenyar. Aquesta *sitcom* va arribar a representar-se a l'off-Broadway novaïorquès, una fita insòlita en el panorama del teatre nacional.

A l'obra següent, *Tricycle 20*, es recopilaven els millors esquetxos dels primers vint anys. Aquesta vegada, com que calia encaixar temes diversos, sense fil argumental propi, es va optar com a escenografia per un fons negre i la profitosa estructura de *truss* a la vista a cada lateral. Joan Jorba, *alma mater* del grup en qüestions tècniques des del principi, es va acomiadar amb aquesta obra. *Tricycle 20* va ser una desfilada triomfal allà on es va representar, els seus gags començaven ja a ser part de la memòria sentimental del país. I encara faltaven vint anys més de sembra.

Sit, la cadira com a *leitmotiv*, és una aposta radical pel que fa a la temàtica i la solució escenogràfica. L'escenografia es confia a Lluís Castells –brillant escenògraf i figurinista, col·laborador habitual d'Àlex Ollé– i consisteix bàsicament en una cadira de grans dimensions, que, col·locada de formes diverses, dona joc a l'obra homònima. A més, aquesta cadira fora d'escala va acabar sent la imatge del cartell, d'una gran potència comunicativa. Una obra on la coherència entre l'argument, el desenvolupament i la imatge va ser més rodona i contundent.

A *Garrick* ens visiten els doctors de l'humor. Se segueix la línia d'una escenografia senzilla. Unes mampares mòbils de fusta, amb una quadrícula que es pot anar emplenant segons convingui i que al principi havia de ser retroil·luminada. Va ser un dels primers treballs de Sebastià Brosa, al costat de Laura

García. L'escenografia de *Garrick* quedava reforçada amb projeccions molt treballades i imaginatives, obra de Mariona Omedes, col·laboradora habitual de Tricycle i que ja havia fet el clip de la família Chairwood a *Sit*. El seu treball va ser clau en les últimes produccions, on el vídeo va anar guanyant terreny, afegint espectacularitat a les limitacions que comporta una actuació en viu sobre l'escenari.

De l'escenografia de les dues últimes obres de Tricycle, *Bits* i *Hits*, se'n va ocupar Paula Bosch. Estem en plena era digital i hi ha una clara desmaterialització a favor dels píxels. A *Bits* es crea una graella de 16 monitors sobre un fons cromàtic, que complementen cada esquetx amb diverses filmacions o imatges. És el darrer espectacle de creació, amb un ritme frenètic. Continuen en plena forma física i mental. I a *Hits*, l'espectacle recopilatori de comiat, s'arriba a la màxima depuració i sobrietat. És la destil·lació del bo i millor de vuit espectacles, les andròmines sobren. Tot just apareixen en escena uns quants mobles i objectes que ens posen en situació sobre esquetxos ja coneguts, amb fons cromàtics molt vius. Tricycle ha passat per tota mena de decorats, des dels més elaborats fins als més austers, que finalment convergeixen a no despistar l'espectador d'allò que és essencial: el gest subtil, que s'ha de veure sense floritures. A *Hits* no hi ha cap moment de pausa, des del principi fins al final és un *in crescendo*. I, com a colofó, una picada d'ullet al principi de tot: «Soy un truhan, soy un señor». Aquell pas de ball al qual *va posar música* un tal Julio Iglesias.

Vestuari i attrezzo

En cadascun dels seus espectacles, la il·luminació ha estat un factor clau i ha anat evolucionant, des dels primers vuit focus de *Manicomio*, unes llaunes amb llums engegadores, fins als més de cent focus led en els últims espectacles, amb un sofisticat sistema de control lumínic. Llums cada vegada més ben integrades en cada esquetx, sense renunciar al cromatisme i buscant efectes sorprenents. Del tema se n'ha ocupat Joan Jorba fins a *Tricycle 20* i Roger Puiggener i Lluís Martí posteriorment.

No menys important en l'èxit de Tricycle ha estat el vestuari i l'attrezzo. Des que van decidir deixar les malles de les seves actuacions al carrer, el vestuari ha anat guanyant en sofisticació fins a arribar a un allucinant i futurista vestit de *leds* interactiu. Sens dubte, ha estat una contribució importantíssima a la dimensió còmica del trio. Només cal veure el mateix esquetx en un assaig, sense vestuari, per adonar-se de l'efecte immediat que genera veure'ls disfressats. Fan més gràcia. Tricycle, entre les seves obres de teatre i les sèries televisives, s'han disfressat gairebé de tot, recreant alguns arquetips inoblidables, com el grum d'hotel, l'estàtua de romà, l'home mosca, la matança de Texas o les amigues Mildrets... I de vegades amb icones surrealistes que ens dibuixen un somriure només de pensar-hi: les boles de billar xocant, els glaçons de gel dringant dins del got de whisky o veure'ls en bolquers gegants de nadó perseguint una pilota. Aquí, la gràcia rau en el surrealista canvi d'escala. Sense treure mèrit a una gesticulació divertidíssima, la visió del megabolquer era ja de per si divertida. I també han creat alguns objectes sorprenents i inoblidables, com la perxa amb la pilota de tennis que desbarata arbitràriament un partit, o la serra mecànica que talla els cabells al públic de la platea amb so onomatopèic. Expliquen que, en realitat, un dia no arrencava el motor de gasolina, llavors es va decidir simular-ho amb la veu i va resultar que així feia més gràcia.

Entre els nombrosos professionals que han col·laborat en aquestes feines amb Tricycle destaquen Toni Langa, Carmen Rodríguez i l'artista Pep Duran a *Exit*; Pepi Aubia a *Entretres*; Marta Wazinger a *Tricycle 20 i Bits*, i Sara Clemente i Marta Palomares a *Hits*. Algunes imatges inoblidables del vestuari són els vestits dels Chairwood primitius inventant la primera cadira o els de neurones de l'humor a *Garrick*, tots dos dissenys d'Anna Güell. El *més difícil encara* per a Tricycle, però, ha estat fer-nos riure sense veure la seva expressió facial, equipats amb màscares. Les van utilitzar a *Manicomio* i un altre cop a *Garrick*, on Elisa Ramos va construir els seus expressius dissenys. Aquí, doncs, el somriure s'aconseguia per l'expressió mateixa de cada màscara i els moviments del personatge. I hi va haver un altre

més difícil encara, un cop d'efecte, quan a *Terrific* sortien a saludar, però amb màscares realistes intercanviades, i al final, en treure-se-les, mostraven la cara veritable de cada un.

Finalment, es podria fer una interessant exposició només amb la gràfica utilitzada per Tricycle durant els seus quaranta anys de carrera. Els logotips acurats de cada obra, els cartells, les curioses invitacions, els enviaments enginyosos per Nadal..., fruit del mateix Paco Mir i de diversos grafistes, entre els quals destaquen America Sanchez i Albert Planas, autor també, aquest darrer, del disseny gràfic d'aquest llibre.

El preu i l'enigma de l'èxit

Tricycle va arrencar amb la benedicció del guru Joan Brossa, i als inicis el seu teatre va tenir l'etiqueta d'independent. Però el seu pas per *Un, dos, tres, responda otra vez*, a la tan criticada Televisió Espanyola, no va fer gaire gràcia a una certa intel·lectualitat, que de seguida els va catalogar de teatre d'entreteniment. El gran públic, però, els va acompanyar de manera apassionada des del principi, hi ha milers de fans del grup que han seguit tota la seva trajectòria amb entusiasme i han transmès aquest entusiasme fins i tot als seus fills.

Tricycle sempre ha omplert en els seus espectacles, amb l'èxit comercial consegüent, que ha causat algun recel en un sector en constant precarietat. D'altra banda, el grup no ha demanat subvencions de l'Administració i sempre ha preferit mantenir la seva independència professional i econòmica.

Les crítiques, menys en les seves primeres passes, sempre han estat positives i benèvols, i sens dubte ara, amb la dissolució, serà el moment de fer una justa valoració que els situï on es mereixen en l'univers de l'humor. Han aconseguit una cosa molt difícil i complexa: inventar un gènere propi.

Hem parlat de la fascinació sobre l'origen de la creació. Però quan es fa entre tres, s'hi afegeix també un altre component morbós: és possible crear a sis mans? Què aporta cadascun d'ells? Qui és el millor en què? Diuen que si els matrimonis fossin un trio durarien més. Per més anàlisis que s'han fet,

al final la gràcia de Tricycle és la miraculosa compaginació dels tres components. Molt diversos entre ells, on cada un aporta alguna cosa substancial i alhora complementària. I l'excepcionalitat és que, tenint cadascun un gran talent, hagin preferit renunciar a part del seu ego per mantenir el projecte conjunt durant tants anys. La clau: no passar-se comptes i molta mà esquerra. Però, sobretot, si no haguessin triomfat haurien mantingut el trio tant de temps? Sens dubte, l'èxit és un bon aglomerant i el fracàs un dissolvent.

I per què ho han deixat? Segons expliquen, perquè havien exhaurit el seu repertori. Perquè l'edat no els permetia donar el màxim i preferien deixar-ho en un moment àlgid, abans del declivi. Un clàssic en el món de l'espectacle. Un discurs similar al de Ferran Adrià respecte a tancar el Bulli. Però, segurament, també perquè els començava a venir menys de gust encarar el dur i exigent procés creatiu. I ja no diguem recórrer després escenaris per ciutats llunyanes. Han passat moltes més nits en hotels que amb les seves famílies. I, finalment, ho deixen per poder fer el que a cada un li doni la gana sense necessitar el consentiment dels altres dos. Quan has arribat a crear un gènere propi, t'ho pots permetre.

Tricycle no només han estat guionistes, actors i directors dels seus espectacles, sinó també exigents amb els seus col·laboradors. Triplicant l'autocrítica i revisant-ho tot amb afany. Tricycle s'entenen i ballen sols. Expliquen que els seus processos creatius no són tan divertits com la gent es pensa. És una lluita contra ells mateixos, on no poden deixar escapar ni un sol detall. Darrere de tantes rialles que han provocat, hi ha hagut molt de sacrifici. Però tampoc no abonen el tòpic que per crear cal patir. El mateix passa si decideixes fer-te una casa: t'hauràs de sacrificar, però al final en podràs gaudir a gust.

Curzio Malaparte va dir que «cada vegada que un home riu, afegeix un parell de dies a la seva vida». Si fos així, caldria agrair a Tricycle el *boom* de longevitat que ens espera.

4.231.656

espectadors

6.196

representacions

1

rialla cada vuit segons

450

teatres visitats

300

gags en cada espectacle

40

aplaudiments per espectacle

20

països visitats

675

rialles per espectacle

17.698.

042.235.624

17,7 bilions de rialles provocades

